

บทที่ 3

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปร และผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปร

การวิจัยนี้มีตัวแปรที่เกี่ยวข้อง 6 ตัวแปร ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ตัวก่อนความเครียดในงาน และเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน ตัวแปรตามคือ ความเครียด และ ตัวแปรกำกับ ได้แก่ รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตน

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาดังกล่าวด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient) ได้ผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา

	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ตัวแปร					
			1	2	3	4	5	6
1. ตัวก่อความเครียดในงาน	2.84 ¹	2.07	(.96) ^α					
2. เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน	0.97 ²	0.61	.65***	(.95) ^α				
3. ความเครียด	2.49 ³	0.86	.40***	.52***	(.72) ^α			
4. รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ	2.87 ⁴	0.47	.23**	.23**	.27***	(.78) ^α		
5. ความเชื่อในแหล่งการควบคุม	0.75 ⁵	0.17	-.29***	-.16*	-.31***	0.02	(.67) ^{KR}	
6. ความเชื่อมั่นในความสามารถของตน	3.72 ⁶	0.49	.00	-.01	-.25**	0.11	.21**	(.84) ^α

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

^α ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงค่าความเที่ยงของมาตร คำนวณโดยการหาความสอดคล้องภายในแบบแอลฟาของครอนบาค

^{KR} ตัวเลขในวงเล็บหมายถึงค่าความเที่ยงของมาตร คำนวณโดยการหาความสอดคล้องภายในแบบ KR-20

¹ คะแนนตัวก่อความเครียดในงาน (Work Stressor) ได้มาจากผลคูณระหว่าง มิติความถี่ 5 ระดับ กับมิติความเครียด 5 ระดับ ผลลัพธ์มีค่าตั้งแต่ 0 - 16 โดยคะแนนต่ำสุด = 0 หมายถึงไม่เกิดขึ้น/ไม่ทำให้เครียด และคะแนนสูงสุด = 16 หมายถึง เกิดเป็นประจำ/ทำให้เครียดมากที่สุด

² คะแนนเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน (Hassles) ได้มาจากผลคูณระหว่าง มิติการเกิด 2 ระดับ กับมิติความหงุดหงิด 5 ระดับ ผลลัพธ์มีค่าตั้งแต่ 0 - 4 โดยคะแนนต่ำสุด = 0 หมายถึง ไม่เกิดขึ้น/ไม่ทำให้หงุดหงิด และคะแนนสูงสุด = 4 หมายถึง เกิดขึ้นมาก/ทำให้หงุดหงิดมากที่สุด

³ คะแนนความเครียด (Stress) มีค่าตั้งแต่ 1-5 โดย 1 หมายถึง ไม่เครียดเลย และ 5 หมายถึง เครียดมากที่สุด

⁴ คะแนนรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ (Type A) มีค่าตั้งแต่ 1-5 โดย

1 หมายถึง มีรูปแบบพฤติกรรมแบบบี และ 5 หมายถึง มีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ

⁵ คะแนนความเชื่อในแหล่งการควบคุม (Locus of Control) มีค่าตั้งแต่ 0-1 โดย

0 หมายถึง มีความเชื่อในแหล่งการควบคุมภายนอก และ 1 หมายถึง มีความเชื่อในแหล่งการควบคุมภายใน

⁶ คะแนนความเชื่อมั่นในความสามารถของตน (Self-Efficacy) มีค่าตั้งแต่ 1-5 โดย

1 หมายถึง มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนต่ำ และ 5 หมายถึง มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนสูง

จากตาราง 9 คะแนนเฉลี่ยของตัวก่อความเครียดในงานเท่ากับ 2.84 หมายถึงเกิดขึ้นนาน ๆ ครั้งและทำให้เครียดเล็กน้อย คะแนนเฉลี่ยของเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันเท่ากับ .97 หมายถึงเกิดขึ้นเล็กน้อยและทำให้หงุดหงิดเล็กน้อย ความเครียดมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.49 หมายถึงเครียดเล็กน้อยถึงปานกลาง และในส่วนของตัวแปรกำกับ รูปแบบพฤติกรรมแบบเอมี คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.87 จึงไม่สามารถระบุได้ว่ารูปแบบพฤติกรรมโดยเฉลี่ยเป็นแบบเอหรือแบบบี คะแนนเฉลี่ยของความเชื่อในแหล่งการควบคุมเท่ากับ .75 หมายความว่าตัวอย่างในการวิจัยนี้โดยเฉลี่ยมีความเชื่อในแหล่งการควบคุมภายในค่อนข้างสูง ส่วนความเชื่อมั่นในความสามารถของตนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ซึ่งหมายความว่าตัวอย่างโดยเฉลี่ยมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนปานกลางค่อนข้างสูง

สหสัมพันธ์ของตัวแปรในตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าความเครียดมีสหสัมพันธ์กับตัวแปรทุกตัวที่ศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันมีสหสัมพันธ์กับความเครียดสูงสุด เท่ากับ .52 ($p < .001$) ในขณะที่ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนมีสหสัมพันธ์กับความเครียดต่ำสุด เท่ากับ $-.25$ ($p < .01$) ตัวก่อความเครียดในงานมีสหสัมพันธ์กับความเครียด เท่ากับ .40 ($p < .001$) และในส่วนของตัวแปรกำกับ ความเชื่อในแหล่งการควบคุมมีสหสัมพันธ์กับความเครียดสูงสุด เท่ากับ $-.31$ ($p < .001$) รองลงมาเป็นรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ เท่ากับ .27 ($p < .001$) และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนมีสหสัมพันธ์กับความเครียดต่ำสุด เท่ากับ $-.25$ ($p < .01$)

เมื่อพิจารณาสหสัมพันธ์ของตัวแปรอื่น ๆ พบว่า ตัวก่อความเครียดในงานและเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันมีสหสัมพันธ์สูงสุดเท่ากับ .65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และในส่วนของตัวแปรกำกับ ความเชื่อในแหล่งการควบคุมมีสหสัมพันธ์กับความเชื่อมั่นในความสามารถของตน เท่ากับ .21 ($p < .01$) อย่างไรก็ตาม รูปแบบพฤติกรรมแบบเอไม่มีสหสัมพันธ์กับความเชื่อในแหล่งการควบคุมและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนอย่างมีนัยสำคัญ

ผู้วิจัยได้นำตัวแปรอิสระและตัวแปรกำกับแต่ละตัวมาวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่าย (Simple Regression Analysis) เพื่ออธิบายการส่งผลของตัวแปรต้นแต่ละตัวต่อตัวแปรตามซึ่งคือ ความเครียด ได้ผลดังตาราง 10

ตาราง 10 การวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่ายทำนายความเครียด

ตัวแปรต้น	β	t	R	R^2	F
ตัวก่อนความเครียดในงาน	.40***	5.952	.404	.163	35.428***
เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน	.52***	8.177	.518	.269	66.871***
รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ	.27***	3.765	.269	.072	14.177***
ความเชื่อในแหล่งการควบคุม	-.31***	-4.432	.312	.097	19.644***
ความเชื่อมั่นในความสามารถของตน	-.25**	-3.433	.247	.061	11.784**

** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ผลการวิเคราะห์ถดถอยในตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรทุกตัวสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้สูงสุดถึงร้อยละ 27 ($R^2 = .269$, $p < .001$) ในขณะที่ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้น้อยที่สุดเพียงร้อยละ 6 ($R^2 = .061$, $p < .01$) ตัวก่อนความเครียดในงานสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้ร้อยละ 16 ($R^2 = .163$, $p < .001$) นอกจากนั้น ตัวแปรกำกับในงานวิจัยชิ้นนี้ ต่างก็สามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้เช่นกัน โดยความเชื่อในแหล่งการควบคุมสามารถอธิบายได้สูงสุด ($R^2 = .097$, $p < .001$) รองลงมาเป็นรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ($R^2 = .072$, $p < .001$) และความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ($R^2 = .061$, $p < .01$) ตามลำดับ นั่นคือ ตัวแปรทุกตัวสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้โดยอิสระ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

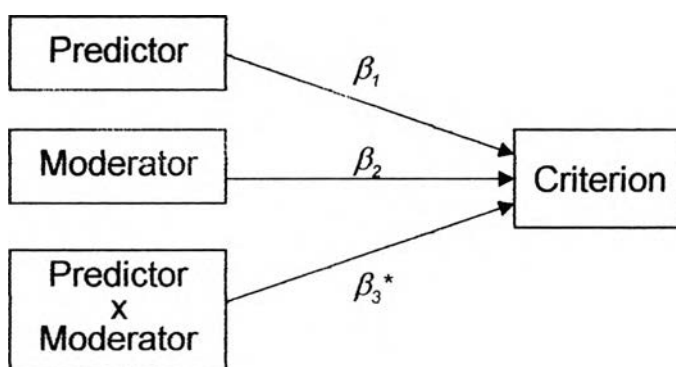
ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในแต่ละสมการแสดงถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อความเครียด โดยผู้วิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางบวกกับความเครียด ได้แก่ ตัวก่อนความเครียดในงาน ($\beta = .40$, $p < .001$) เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน ($\beta = .52$, $p < .001$) และรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ($\beta = .27$, $p < .001$) ส่วนตัวแปรที่มีอิทธิพลทางลบกับความเครียด ได้แก่ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม ($\beta = -.31$, $p < .001$) และความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ($\beta = -.25$, $p < .01$)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ตัวก่อความเครียดในงานส่งผลต่อความเครียด โดยมีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นตัวแปรกำกับ

สมมติฐานข้อนี้มีตัวก่อความเครียดในงานเป็นตัวแปรอิสระ ความเครียดเป็นตัวแปรตาม และมีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นตัวแปรกำกับ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตามแนวคิดของ Baron & Kenny (1986) โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) ซึ่งเป็นวิธีที่นักวิจัยระบุว่าเหมาะสมที่สุดในการทดสอบปฏิสัมพันธ์และการวิเคราะห์ตัวแปรที่เกิดจากการรวมตัวแปรสองตัวขึ้นไปเข้าด้วยกัน (Saks, 1995) ทั้งเป็นวิธีที่นักวิจัยนิยมใช้ในการพิสูจน์การเป็นตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ต่าง ๆ

ตัวแปรกำกับ หมายถึง "ตัวแปรเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพที่มีอิทธิพลต่อทิศทางหรือระดับของความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระหรือตัวแปรทำนาย กับตัวแปรตามหรือตัวแปรเกณฑ์" (Baron & Kenny, 1986, p.1174) โดยสมมติฐานของการเป็นตัวแปรกำกับจะเป็นจริงก็ต่อเมื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรกำกับ (Predictor x Moderator) คือ β_3 มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 โมเดลเพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ (Baron & Kenny, 1986)

ดังนั้น ลำดับการใส่ตัวแปรในการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงซ้อน เพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับตามสมมติฐานการวิจัย จึงเป็นดังนี้

ขั้นที่ 1 ตัวแปรอิสระและตัวแปรกำกับแต่ละตัวทำนายตัวแปรตาม

$$\text{CRITERION} = \beta_0 + \beta_1\text{PREDICTOR} + \beta_2\text{MODERATOR}$$

ขั้นที่ 2 เพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรกำกับ เพื่อทำนายตัวแปรตาม

$$\text{CRITERION} = \beta_0 + \beta_1\text{PREDICTOR} + \beta_2\text{MOD} + \beta_3\text{PREDICTOR} \times \text{MOD}$$

โดยถ้าค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรกำกับ (β_3 ของ PREDICTOR $\times$ MOD) ในขั้นที่ 2 มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะถือว่าตัวแปรนั้นเป็นตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างตัวก่อความเครียดในงานกับความเครียด

เมื่อนำตัวแปรตามสมมติฐานแต่ละตัวแทนที่ลงในสมการข้างต้น ได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความเครียด = $\beta_0 + \beta_1$ ตัวก่อความเครียดในงาน + β_2 รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ

ขั้นที่ 2 ความเครียด = $\beta_0 + \beta_1$ ตัวก่อความเครียดในงาน + β_2 รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ + β_3 ตัวก่อความเครียดในงาน $\times$ รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ

และถ้า β_3 ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวก่อความเครียดในงานกับรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ มีนัยสำคัญทางสถิติ จะสรุปว่ารูปแบบพฤติกรรมแบบเอเป็นตัวแปรกำกับ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วยวิธีการและขั้นตอนดังกล่าวกับตัวแปรกำกับทั้ง 3 ตัวแปร ได้ผลการวิเคราะห์ดังตาราง 11, 12 และ 13

ตาราง 11 การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นทำนายความเครียดจากตัวก่อความเครียดในงาน โดยมีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ เป็นตัวแปรกำกับ

	β	t	R	R^2	ΔR^2	F
<u>Step 1</u>			.442	.196		22.021***
Work Stressor (WS)	.36***	5.271				
Type A	.19**	2.715				
<u>Step 2</u>			.442	.196	.000	14.600***
WS	.35	.759				
Type A	.18	1.613				
WS x Type A	.02	.036				

** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียด พบว่า ในขั้นที่ 1 ตัวก่อความเครียดในงาน และรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ร่วมกันทำนายความเครียด ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยตัวแปรทั้งสองส่งผลให้สมการสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้ร้อยละ 20

ในขั้นที่ 2 ผู้วิจัยนำปฏิสัมพันธ์ของตัวก่อความเครียดในงานกับรูปแบบพฤติกรรมแบบเอใส่เข้าไปในสมการเพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปฏิสัมพันธ์ดังกล่าว พบว่า ค่า $\beta = .02$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 มีค่าเป็น 0 ($\Delta R^2 = .000$) แสดงว่า ไม่มีอิทธิพลต่อความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ รูปแบบพฤติกรรมแบบเอไม่ใช่ตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างตัวก่อความเครียดในงานกับความเครียดตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึง ปฏิเสธสมมติฐานที่ 1

ตาราง 12 การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นทำนายความเครียดจากตัวก่อนความเครียดในงาน โดยมีความเชื่อในแหล่งการควบคุม เป็นตัวแปรกำกับ

	β	t	R	R^2	ΔR^2	F
Step 1			.453	.205		23.345***
Work Stressor (WS)	.34***	4.951				
Locus	-.21**	-3.097				
Step 2			.453	.205	.000	15.493***
WS	.30	1.172				
Locus	-.23*	-2.058				
WS x Locus	.05	.193				

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ตาราง 12 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียด พบว่า ในขั้นที่ 1 ตัวก่อนความเครียดและความเชื่อในแหล่งการควบคุม ร่วมกันทำนายความเครียด ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยตัวแปรทั้งสองส่งผลให้สมการสามารถอธิบายการผันแปรความเครียดได้ ร้อยละ 21

ในขั้นที่ 2 ผู้วิจัยนำปฏิสัมพันธ์ของตัวก่อนความเครียดและความเชื่อในแหล่งการควบคุมใส่เพิ่มเข้าไปในสมการเพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ ซึ่งเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ถดถอยของปฏิสัมพันธ์ดังกล่าว พบว่าค่า $\beta = .05$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 มีค่าเป็น 0 ($\Delta R^2 = .000$) แสดงว่า ไม่มีอิทธิพลต่อความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้นคือ ความเชื่อในแหล่งการควบคุมไม่ใช่ตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างตัวก่อนความเครียดในงานกับความเครียดตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึง ปฏิเสธสมมติฐานที่ 1

ตาราง 13 การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นทำนายความเครียดจากตัวก่อความเครียดในงาน โดยมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นตัวแปรกำกับ

	β	t	R	R^2	ΔR^2	F
<u>Step 1</u>			.473	.224		26.132***
Work Stressor (WS)	.40***	6.171				
Self-efficacy	-.25***	-3.776				
<u>Step 2</u>			.476	.226	.002	17.560***
WS	.01	.014				
Self-efficacy	-.32**	-2.769				
WS $\times$ Self-efficacy	.41	.739				

** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ตาราง 13 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียด พบว่า ในขั้นที่ 1 ตัวก่อความเครียดและความเชื่อในแหล่งการควบคุม ร่วมกันทำนายความเครียดได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยตัวแปรทั้งสองส่งผลให้สมการสามารถอธิบายการผันแปรของความเครียดได้สูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับคู่ตัวแปรอื่นๆที่ผ่านมา ถึงร้อยละ 22

ในขั้นที่ 2 ผู้วิจัยนำปฏิสัมพันธ์ของตัวก่อความเครียดและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนใส่เข้าไปในสมการเพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปฏิสัมพันธ์ดังกล่าว พบว่า ค่า $\beta = .41$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 มีค่าเป็น 0 ($\Delta R^2 = .002$) แสดงว่า ไม่มีอิทธิพลต่อความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้จะส่งผลให้อำนาจการอธิบายความเครียดเพิ่มขึ้นแต่ก็เพียงเล็กน้อยจนแทบไม่แตกต่าง ดังนั้น ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนจึงไม่ใช่ตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างตัวก่อความเครียดในงานกับความเครียดตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึง ปฏิเสธสมมติฐานที่ 1

จากตารางทั้งสาม สรุปได้ว่า รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนไม่ใช่ตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างตัวก่อความเครียดในงานและความเครียดตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยตัวก่อความเครียดในงานสามารถส่งผลต่อความเครียดได้ตามลำพัง เช่นเดียวกับรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ที่มีบทบาทเป็นตัวแปรอิสระเข้ามาร่วมส่งผลให้สมการสามารถอธิบายความเครียดเพิ่มสูงขึ้น

สมมติฐานที่ 2 เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันส่งผลต่อความเครียด โดยมีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นตัวแปรกำกับ

สมมติฐานข้อนี้มีเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันเป็นตัวแปรอิสระ ความเครียดเป็นตัวแปรตาม และมีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นตัวแปรกำกับ ผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้น โดยแทนที่ตัวแปรต่าง ๆ ลงในสมการเช่นเดิม ได้ผลการวิเคราะห์ดังตาราง 14, 15 และ 16

ตาราง 14 การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียดจากเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน โดยมีรูปแบบพฤติกรรมแบบเอเป็นตัวแปรกำกับ

	β	t	R	R^2	ΔR^2	F
<u>Step 1</u>			.541	.293		37.485***
Hassles	.48***	7.515				
Type A	.16*	2.488				
<u>Step 2</u>			.542	.294	.001	24.982***
Hassles	.27	.634				
Type A	-.11	1.023				
Hassles x Type A	.23	.252				

* $p < .05$, ** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ตาราง 14 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียด โดยในขั้นที่ 1 เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ สามารถอธิบายความเครียดได้ร้อยละ 29 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่เมื่อนำปฏิสัมพันธ์ของเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ใส่เข้าไปในสมการเพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ ในขั้นที่ 2 พบว่า ค่า $\beta = .23$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 มีค่าเป็น 0 ($\Delta R^2 = .001$) แสดงว่า ไม่มีอิทธิพลต่อความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้จะส่งผลให้อำนาจการอธิบายความเครียดเพิ่มขึ้นแต่ก็เพียงเล็กน้อยจนแทบไม่แตกต่าง ดังนั้น รูปแบบพฤติกรรมแบบเอจึงไม่ใช่ตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเครียดตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึง ปฏิเสธสมมติฐานที่ 2

ตาราง 15 การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียดจากเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน โดยมีความเชื่อในแหล่งการควบคุมเป็นตัวแปรกำกับ

	β	t	R	R^2	ΔR^2	F
<u>Step 1</u>			.569	.324		43.323***
Hassles	.48***	7.783				
Locus	-.24***	-3.838				
<u>Step 2</u>			.573	.328	.004	29.298***
Hassles	.20	.750				
Locus	-.34**	-2.998				
Hassles x Locus	.29	1.081				

** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ตาราง 15 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียด โดยในขั้นที่ 1 เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเชื่อในแหล่งการควบคุมสามารถอธิบายความเครียดได้ร้อยละ 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับต่ำกว่า .001 และเมื่อนำปฏิสัมพันธ์ของเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเชื่อในแหล่งการควบคุมใส่เข้าไปในสมการ เพื่อทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ ในขั้นที่ 2 พบว่า ค่า $\beta = .29$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 มีค่าเป็น 0 ($\Delta R^2 = .004$) แสดงว่า ไม่มีอิทธิพลต่อความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแม้จะส่งผลให้อำนาจการอธิบายความเครียดเพิ่มขึ้น แต่ก็เพียงเล็กน้อยจนไม่แตกต่าง ดังนั้น ความเชื่อในแหล่งการควบคุมจึงไม่เป็นตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเครียด และปฏิเสธสมมติฐานที่ 2

ตาราง 16 การวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียดจากเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวัน โดยมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นตัวแปรกำกับ

	β	t	R	R^2	ΔR^2	F
<u>Step 1</u>			.554	.307		40.009***
Hassles	.50***	8.009				
Self-efficacy	-.20**	-3.144				
<u>Step 2</u>			.567	.321	.014	28.379***
Hassles	-.34	-.782				
Self-efficacy	-.36**	-3.447				
Hassles x Self-efficacy	.84	1.964				

** $p < .01$, *** $p < .001$ ($N = 184$)

ตาราง 16 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุเชิงชั้นเพื่อทำนายความเครียด โดยในขั้นที่ 1 เรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนสามารถอธิบายความเครียดได้ร้อยละ 31 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับต่ำกว่า .001 และเมื่อนำปฏิสัมพันธ์ของเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนใส่เข้าไปในสมการ ทดสอบความเป็นตัวแปรกำกับ ในขั้นที่ 2 พบว่า ค่า $\beta = .84$ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่า ΔR^2 มีค่าเป็น .01 ($\Delta R^2 = .014$) แสดงว่า ไม่มีอิทธิพลต่อความเครียดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแม้จะส่งผลให้อำนาจการอธิบายความเครียดเพิ่มขึ้นแต่ก็เพียงเล็กน้อย ดังนั้น ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนจึงไม่เป็นตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันกับความเครียด ปฏิเสธสมมติฐานที่ 2

จากตารางทั้งสาม สรุปได้ว่า รูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตนไม่ใช่ตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันและความเครียดตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเรื่องรบกวนในชีวิตประจำวันสามารถส่งผลต่อความเครียดได้ตามลำพัง เช่นเดียวกับรูปแบบพฤติกรรมแบบเอ ความเชื่อในแหล่งการควบคุม และความเชื่อมั่นในความสามารถของตน ที่มีบทบาทเป็นตัวแปรอิสระเข้ามาร่วมส่งผลให้สมการสามารถอธิบายความเครียดได้เพิ่มสูงขึ้น